smutecnireci.cz

Vážená rodino, milí přátelé a kolegové,

dnes se scházíme, abychom vzpomněli na Pavla Dvořáka, pro nás mnohé Pájů. Nejen abychom truchlili, ale abychom poděkovali za život, který měl smysl, rytmus a laskavost.

Pája byl rodák z Brna. Vystudoval informatiku na VUT a v oboru zůstal nejen dvacet let jako softwarový architekt — zůstal v něm hlavně jako člověk, který lidi spojoval a věcem dával tvar.
Vedl projekty, které nám dodnes běží pod rukama. A učil mladé vývojáře tak, že si sami troufli o krok víc, než ještě před hodinou považovali za možné.

V práci jsme ho znali jako tvořivého a férového tahouna týmu. Když se okolnosti začaly lámat, přinesl klid a přesnou otázku, po které bylo ticho produktivní.
A pak i úsměv, který z těžké chvíle ubral zbytečné drama.

Mám jednu vzpomínku, ke které se vracím pořád.
Jednou jsme přes noc dotahovali release. V pět ráno to cvaklo, běželo to. A Pája — ze všech nejunavenější — odněkud přinesl koláče “pro cestu domů” a řekl: “Úspěch chutná nejlíp, když se rozdělí.”
To nebyl jen bonmot. To byl jeho pracovní styl i životní filozofie. Týmovost, zodpovědnost, zvídavost a slušnost v každodenních rozhodnutích.

Mimo práci byl hybatelem komunit. Nadšenec do otevřeného softwaru, organizátor meetupů, který dokázal, aby lidé po přednášce nezmizeli, ale zůstali se bavit, propojit, začít spolu něco nového.
Miloval silniční cyklistiku — rytmus, ve kterém se mysl pročistí. Uměl vybrat kávu, co probudí i unavené odpoledne. Vzal do ruky kytaru u táboráku a nechal písničku dýchat. A doma prohrál i vyhrál nespočet deskovek s dětmi, protože co bylo důležité, nebyly body na konci, ale hodina spolu.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz
Byl manželem Lenky, tátou Adama a Terezy, synem paní Libuše a pana Miroslava, bratrem Jiřího.
Rodina byla jeho skutečná základna. O všem, co se mu povedlo, mluvil v množném čísle. Nikdy “já”, vždycky “my”.

Co nám bude chybět?
Jeho klid v krizích. Trefná, krátká rada, po které se věci hýbaly správným směrem. A humor, který neuráží, ale odlehčí.
Možná i ty drobnosti: cinknutí hrnku s výběrovou kávou v pátek ráno, poznámka na okraji ticketu, která rozsvítila řešení.

Pája měl mnoho rolí, ale jednu zvládl mimořádně: byl dobrým člověkem uprostřed práce, rodiny i komunity.
To je dědictví, které se nekončí dneškem. Zůstává v kódu, který běží, v lidech, které povzbudil, ve zvycích, které v nás zakořenily.

Rodina si přeje, aby si na něj ti, kdo chtějí, vzpomněli darem české komunitě open-source místo květin.
Je to přesně ten typ pokračování, který by mu dával smysl — proměnit vzpomínku ve něco, co pomůže dalším.

Pavle, Pájů, děkujeme.
Za práci, která drží. Za slova, která uklidnila. Za energii, která dokázala nadchnout.
Budeme na tebe myslet vždy, když budeme něco dělat poctivě a spolu.

A pro všechny, kdo by chtěli mít text této vzpomínky k dispozici, bude nasdílen na adrese cto@kuchventures.com.

Odcházíš, ale tvé dobré návyky zůstávají.
My je poneseme dál.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz
Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz